

[Glistrup]

tidender og navnlig i statens regnskaber – så er prisen på arbejdskraft kommet for højt op, og derfor må prisen på arbejdskraft, altså lønnen, sættes ned, eller i hvert fald ikke forhøjes.

Der er måske nok nogle, der vil synes, at det er da noget frygteligt sludder, man står og siger, at lønnen både skal sættes op og sættes ned. Selv formanden for folketingets skatteudvalg ser ud til at synes det, men det er, fordi hans tanker så sjældent går skattevejen. Hvis han nu gav sig til at tænke på skatteforhold, ville han nemlig opdage, at det, der står i virksomhedernes regnskaber, når man skriver, man har nogle givne lønudgifter, f. eks. på et år har 800.000 kr., så er sandheden jo den, at det i virkeligheden kun er 450.000 kr., som betales i løn til medarbejderne; de 350.000 kr. sendes ind til kildeskattedirektoratet. Det er selvfølgelig denne del af lønudgiften for virksomhederne, der skulle sættes ned, således at der blev plads til både at forhøje de 450.000 kr., altså det, som medarbejderne får, de sørgelige rester der er tilbage til medarbejderne, og samtidig til at forbedre virksomhedernes omkostninger. Det var her, vi havde en hensigtsmæssig løsning. Når vi får et regeringsforslag, der er uden gnist af forståelse for denne økonomiske sammenhæng, må vi stemme imod. Ordet løn er tvetydigt på dansk, nogle tænker på, hvad man får i indkomst, og det skal forhøjes, nogle tænker på, hvad man skal give i omkostning, i udgift, og det skal sættes ned. Men dér har vi løsningen, og vi kan gøre det via en forhøjelse af personfradragene.

Men vi må jo nok forudse, at de gode gerninger, som alle vil, gør man ikke, og at de onde gerninger, nemlig vedtagelsen af dette forslag, får samlet et flertal i dette folketing, i hvert tilfælde et relativt flertal. Derefter må vi altså se i øjnene, at vi igen om 2 år står ved korsvejen. Vi må håbe, at vi er bedre forberedt til den tid, end vi har været de sidste gange. For at tro på, at vi vender tilbage til den traditionelle frie forhandlingsform, er vistnok at være så tillidsfuld, så man tror, at H. C. Andersens eventyr indeholder den fulde sandhed om virkeligheden. Det gør de ikke. Vi må se i øjnene, at vi også skal løse arbejdsmarkedsproblemer i en endnu værre nationaløkonomisk situation i foråret 1981, hvis SV-regeringen får lov til at sidde i et eller halvandet eller to år endnu. Derfor må

opgaven for folketinget, så snart vi samles til oktober, blive at gå i gang med og bruge den fornødne tid til at forberede overenskomsterne og løn- og arbejdsvilkårene, som de skal være gældende efter 1. marts 1981. På gensyn til oktober!

Formanden:

Jeg må endnu en gang bede om så meget ro i salen, at tilhørerne kan høre, hvad der foregår.

Ellemann-Jensen (V):

Denne overenskomstløsning, der ligger i det foreliggende lovforslag, er vel nok den billigste i de sidste 20 år, hvis vi alene ser på den lønudvikling, som tilsigtes. Men samtidig må vi konstatere, at den fred, der hermed bliver købt, bliver dyrere betalt, end godt er for det danske samfund. Det væsentlige for venstre er, at med denne løsning undgår folketinget at komme ind i en politisk blindgyde på vejen imod en løsning af landets økonomiske problemer. Vi havde gerne set en strammere løsning, som havde nærmet os den nedbringelse af gældstiftelsen over for udlandet, der jo i disse år er det altoverskyggende problem i den danske økonomiske politik. Men vi må erkende, at der ikke eksisterer det nødvendige politiske grundlag for sådan en løsning endnu.

Den løsning, som ligger på bordet, og som vi i dag skal tage endelig stilling til, indeholder for os at se den stærkeste stramning af indkomstpolitikken, som i dag er politisk gennemførlig. Derfor kan venstre tage et politisk medansvar for denne lovgivning vel vidende, at den ikke i sig selv bringer os nærmere en egentlig løsning af de økonomiske problemer, der truer stabiliteten i det danske samfund.

Hvis vi ikke havde taget dette medansvar, var der enten blevet gennemført endnu dyre indgreb uden om venstre, eller vi havde oplevet en ødelæggende arbejdskamp, som ikke kunne ventes at have ført til løsninger med et samfundsøkonomisk mere forsvarligt indhold.

Vi beklager meget, at det åbenbart ikke vil lykkes at få flere partier til at tage et medansvar. Man finder dog også i andre borgerligt-liberale partier, at en konflikt ville have været for dyr, og det er da også fremgå-